

det ærede Medlem Hr. Sundbo og jeg har tidligere flere Gange haft Anledning til at udtale os om det. Naar vi har haft denne Anledning og ogsaa har det i Aar, skyldes det særlig, at dette Arbejde efter vor Mening er foregaaet med meget stor Langsomhed — til enkelte Tider har det helt været standset. Nu er imidlertid Jordarbejderne ved dette Baneanlæg omtrent færdige, men det lader saa til, at Arbejdet atter skal standses, idet der i en Anmærkning staar, at Sporlægningen paa Strækningen Lunderskov—Bramminge foreløbig stilles i Bero, og der er jo ikke megen Fornøjelse ved at have en Jernbane, naar der ikke lægges Spor. Denne Anmærkning betyder sandsynligvis ogsaa, at Arbejdet paa Stationerne skal stilles i Bero. Det forekommer mig, at det er en ejendommelig Maade for Staten at foretage Arbejde paa at gøre et Jernbaneanlæg halvt færdigt og saa sige: Nu stiller vi Sagen i Bero. Thi det er ganske givet, at et saadant halvfærdigt Arbejde indbringer ikke noget; det er et aldeles unyttigt og uøkonomisk Arbejde, naar det ikke føres videre. Derfor vil jeg gerne henstille til den højtærede Trafikminister — han er desværre ikke til Stede, men han faar maaske Lejlighed til at se det alligevel —, om der ikke var Anledning til at slette denne Anmærkning og fortsætte med Arbejdet paa dette Dobbeltspor. Denne Jernbanestrækning er jo en af de mest trafikerede i vort Land og har stor Betydning for Godsbefordringen til og fra Esbjerg Havn. Jeg, som har Lejlighed til at se denne Trafik, har tidt set lange Godstog og blandede Tog holde uden at kunne komme frem paa Grund af Krydsning, saa der er stor Brug for, at dette Dobbeltspor, som jo ogsaa er i Gang fra Fredericia til Lunderskov og fra Bramminge til Esbjerg, nu gøres helt færdigt.

Men der er ogsaa en anden Grund til, at jeg synes, det er urimeligt at standse dette Arbejde. Jeg skal ikke her tale om det, som mange af de tidligere ærede Talere har talt om: Arbejdsløsheden — der kan ikke siges meget nyt om det —, men det forekommer mig dog at være ret meningsløst, at Statsmagten standser disse Statsarbejder, naar man henstiller til Kommunerne — en Henstilling, som Kommunerne ogsaa i stor Udstrækning har fulgt — at sætte Arbejder i Gang. Nu er det i den Egn, hvor dette Baneanlæg foregaar, at der mærker vi lige saa vel Arbejdsløsheden som i andre Egne af vort Land. Jeg mener, at det at standse dette Jernbaneanlæg ogsaa er meget uheldigt for Stationsbyerne i denne Egn. Ekspropriationerne har for længst fundet Sted, og

Forholdene i de temmelig store Stationsbyer — nogle af de største Stationsbyer i vort Land ligger paa denne Strækning — er indstillet paa den ny Ordning. Her er Tale om Flytning af Stationsbygningen; i alt Fald for en enkelt Stations Vedkommende, der er Tale om Udvidelse af Stationspladser, om Anlæg af Viadukter, om Vejforlægninger osv. Om alle disse Forhold er der truffet Bestemmelse; der er truffet Overenskomst med de amtskommunale og sognekommunale Myndigheder om disse Arbejder, og Folk har i det hele taget truffet deres Dispositioner med dette Anlæg for Øje, og saa erklærer man, at det hele skal udsættes paa ubestemt Tid. Det forekommer mig meget uheldigt. Jeg vil henstille til den højtærede Trafikminister at tage denne Sag under fornyet Overvejelse.

Dernæst skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger — det skal ikke blive mange, Tidspunktet og den ikke synderlig talrige Forsamling opfordrer ikke til at holde lange Taler — om et Forhold, jeg tidligere har berørt her, nemlig vore Seminarieforhold. Jeg stillede i den forrige Regerings Tid det Spørgsmaal til den daværende Undervisningsminister, men jeg fik ikke noget videre Svar paa det. Derfor vil jeg gerne omtale det paa ny, navnlig da disse Forhold er særlig aktuelle nu. Der er Arbejdsløshed blandt Haandens Arbejdere, særlig Industriarbejderne, men der er ogsaa efterhaanden blevet stor Arbejdsløshed paa det Omraade, jeg her vil tale om, nemlig Skolens. Man regner, at vi har Brug for ca. 500 nye Lærere hvert Aar i vor Skole, men nu er der i de senere Aar aarlig uddannet ca. 600, og i de kommende to Aar vil der udgaa et noget lignende Antal fra vore Seminarier. Der opstaar Overproduktion; en hel Del af disse Mennesker, som har faaet deres Uddannelse, gaar uden at kunne gøre deres Kundskaber frugtbringende, uden egentlig at kunne faa nogen Beskæftigelse. Man har i den forløbne Sommer set, at lidet lønnende Vinterlærerpladser er blevet søgt af indtil 300. Dette Tal viser, hvordan Stillingen er. Det er efter min Opfattelse en større Ulykke for disse unge Mennesker end for andre unge at gaa ledige, thi de har jo kostet ikke saa lille en Kapital, en 6 000—7 000 Kr., paa deres Uddannelse og har ofret 4—5 af deres bedste Ungdomsaar derpaa, og saa har Samfundet ingen Brug for dem, saa kan de, som man siger, gaa for Lud og koldt Vand, har ingen Udsigt til at faa deres Evner frugtbargjort.

Nu kunde man ganske vist sige, at dette Forhold kommer ikke Staten ved,